

end jeg. Jeg tror, han gik længere tilbage, end det var nødvendigt; thi at gaa til, hvad der er passeret for et halvt, helt eller halvandet Aar siden, og til de Projekter, man da havde for, turde vel anses for temmelig overflødig. Hvad det sidste Projekt angaar, er det ganske vist, at den høitærede Marineminister søgte at antyde de Grunde, der skulde tale imod Kommissionens Plan; han fremhævede forskellige Momenter, navnlig berørte han dette, at Civillisten havde erklæret det for umuligt at afgive 1,750 Kvadratalen. Men den ærede Minister berørte ikke, hvad jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, at man ved en ringe Forandring i Planen vilde kunne have indskrænket dette Areal, som Bedehaven havde maattet afgive, overordentlig meget, saaledes at det end ikke var nødvendigt at recurrere til det Expedient: at flytte en Del af Brændet hen mellem den paatænkte Bygning og den omtalte krigsministerielle Bygning, som ligger bagved, ligesom jeg hentydede til, at man ganske vist ogsaa paa anden Maade kunde have udvidet det Rum, hvorpaa Civillistens Brænde skulde have sin Plads. Den høitærede Minister bemærkede fremdeles, at han vilde have anseet det for usforvarligt at stable store Mæsser af Brænde mellem Søfortarkivet, hvor der skulde være forskellige Stæder, og den paagældende Bygning, som tilhører Krigsministeriet, og hvori det forekommer mig at den ærede Krigsminister yttrede, at der opbevares forskellige Gjenstande. Deri kunde den høitærede Minister nu vistnok have havt fuldstændig Ret, hvis dette Brænde skulde stilles op saaledes, at det kom i nær Berøring med Søfortarkivet, men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at Planen var, at der bagved denne Bygning indtil det Rum, hvor Brændet skulde stables op, skulde være et Gaardsrum af 15—16 Alens Brede, ligesom endelig Planen forudsatte, at der foran Bygningen, mellem Bygningen og Gaden, skulde være en Plads af 7—8 Alen, saa at der, hvis man vilde rykke Bygningen helt ud til Gabelinien, vilde kunne have faaet et endnu større Rum imellem Bygningen og Brændet, og jeg kan ikke tro, at Brændet skulde have været udsat for

sterdeles stor Fare, naar der var 20 Alen og mere imellem Bygningen og Brændet. Nei, jeg tror, at den høitærede Minister udtalte, hvad der egentlig ligger paa Bunden af Sagen, naar han gjentagne Gange erkjendte, at han personlig ikke havde nogen Byst til at have Sø- og Handelsretten paa dette Terrain, og at han i det Hele taget var stemt imod Planen. Hvad det Første angaar, at Ministeren ikke vilde have Sø- og Handelsretten ind paa dette Terrain, da maa jeg tilstaa, at det forekommer mig at være en noget mystisk Tale. Hvis den Plads, hvorefter her er Tale, var beliggende saaledes, at den kunde fuldstændig isoleres og navnlig aflukkes fra alt Privat og Civilt, og dersom der kun var krigsministerielle Sager paa dette Rum, saa kunde jeg endda forstaa, at man paa ingen Maade vilde have en civil Institution, som Sø- og Handelsretten jo er — ffjendt den jo dog ogsaa paa en Maade er i Elægtskab med Marinen — ind paa denne Plads. Men, som bekjendt, findes der paa dette Terrain meget Andet, ikke blot mange civile Ministerier, men endog private Bygninger i stort Antal, som man virkelig ikke kan flytte. Nei, den høitærede Minister udtalte, som jeg har tilladt mig at antyde, hvad der egentlig har været tilfælde hos ham fra Sagens Begyndelse, at han ikke gjengjældte „den brændende Kjærlighed“, som han mente, der næredes fra Sø- og Handelsretten til Søfortarkivet. Det er jo noget haardt saaledes at se sig forsmaaet, men jeg maa give den ærede Minister Ret, jeg tror ogsaa, at den Erfaring stadfæster sig, at det ikke nytter noget at forfølge en Anden med brændende Kjærlighed, naar denne Anden ikke nærer lignende Følelser. Jeg vil imidlertid tillade mig at minde den høitærede Minister om een Ting, den nemlig, at i det politiske Liv, og navnlig naar man har at gøre med Finantsager og Spørgsmaal er om Statsantiggender, har man ikke Ret til alene at tage Hensyn til sine Følelser; der gives Notet i Verden, som hedder Fornuftpartier, og navnlig tror jeg, at naar man har at gøre med Sager paa det finantsielle Ombet, er man meget ofte nødt til at indgaa Fornuft-